

129

Ja przyjaciela w Panu mam

1. Ja przy - ja - cie - la w Pa - nu mam, wier - ne - go Przy - ja - cie - la,
i od - tąd tyl - ko Je - go znam, mo - je - go Zba - wi - cie - la.
A ten Przy - ja - ciel krew swą dał, by zba - wić du - szę mo - ją
i Du - cha swe - go na mnie złał, dziś dla mnie jest o - sto - ją.

1. Ja przyjaciela w Panu mam, wiernego Przyjaciela,
i odtąd tylko Jego znam, mojego Zbawiciela.
A ten Przyjaciel krew swą dał, by zbawić duszę moją
i Ducha swego na mnie złał, dziś dla mnie jest ostoją.
2. Ach, drogi jest przyjaciel mój, On broni mnie w potrzebie;
ułatwia znosić trud i znój i wzywa mnie do siebie.
On obietnicę wzniosłą dał, co dziś nam słodzi troski,
że weźmie nas do nieba chwał i da nam tam stan Boski.
3. Więc muszę trwać w przyjaźni tej po wszystkie dni żywota,
aż weźmie mnie do chwały swej, gdzie błyszczy jasność złota.
A wówczas zbliżę się przed tron i oddam Panu chwałę;
dostanę ciało jak ma On, promienne, doskonałe.